

Klimat- och näringslivsdepartementet
Enheten för cirkulär ekonomi, kemikalier och strålning

SKB - Remissyttrande utkast till lagrådsremiss "En mer ändamålsenlig prövning" (KN2025_01871)

Svensk Kärnbränslehantering AB (SKB) har tagit del av det rubricerade utkastet till lagrådsremiss och tackar för inbjudan att lämna synpunkter.

SKB har bidragit till och tagit del av det remissyttrande som lämnas av Vattenfall AB och stöder de förslag och synpunkter som lämnas där i. Ytterligare utvecklade synpunkter ges nedan i de delar som är relevanta för SKB:s verksamheter.

Sammanfattande synpunkter och ställningstaganden

SKB:s uppfattning är att det ursprungliga syftet med översynen av prövningen av kärntekniska anläggningar, att få en effektivare process, inte uppnås med föreslagna ändringar.

SKB kan se vissa fördelar med den nya möjligheten till prövning med ett tidigt godkännande av regeringen för prövningar där verksamheter ska etableras på en ny plats eller för helt nya reaktorteknologier. Förutsättningarna för prövningarna är dock knapphändigt beskrivna, och konsekvenserna av det nya prövningsförfarandet är oförutsebara och bristfälligt utredda. SKB anser därför att det är positivt att detta sätt att pröva görs frivilligt och att det befintliga prövningsförfarandet kvarstår som ett alternativ.

SKB är kritisk till att de ändringar i miljöbalken och lagen (1984:3) om kärnteknisk verksamhet (kärntekniklagen) som föreslås för den nya formen av prövning ger negativa återverkningar på prövningen enligt befintlig modell med regeringens tillåtelseprövning och regeringens tillstånd enligt kärntekniklagen. SKB anser att om det nya prövningsförfarandet ska införas så måste det ske utan att negativt inverka på befintlig process, exempelvis avseende ändrade instansordningar och nya möjligheter till överklaganden.

Både det nya och det delvis förändrade befintliga prövningsförfarandet innehåller också fortsatt betydande oklarheter om samspelet mellan olika prövningar och olika prövningsinstansers roll i den sammantagna prövningen enligt miljöbalken och kärntekniklagen. I detta avseende hade det varit belysande om remissunderlaget innehöll en beskrivning hur en prövning är avsedd att fungera med en processbild över de beroenden som finns i processen. Nuvarande underlag ger inte remissinstanserna en helhetsbild över förfarandet vid prövning samt vilka frågor som avgörs i vilket steg. Förarbeten som ger tydlig vägledning om prövningsförhållanden är en förutsättning för en effektiv och förutsebar process med tydliga avgränsningar.

SKB beklagar att lagrådsremissen inte innehåller förslag om en tydligare uppdelning av prövningen enligt miljöbalken och kärntekniklagen. Utgångspunkten bör vara att övergripande frågor om joniserande strålning fortsatt prövas inom miljöprövningen och att prövningen enligt kärntekniklagen renodlas till en teknisk prövning av att den sökta verksamheten uppfyller krav på säkerhet och strålskydd. Detta är enligt SKB:s erfarenhet från genomförda och pågående prövningar det enskilt mest uppenbara sättet att effektivisera och tydliggöra prövningarna. Den beskrivning av nya

bedömningsgrunder som ges i lagrådsremissen avseende den kärntekniska prövningen och kopplingen till de allmänna hänsynsreglerna och alternativredovisningar, samt nya möjligheter till överklaganden, tillför nya osäkerheter i processen.

SKB är i grunden positiv till att regler om stegvis kontroll införs i kärntekniklagen och att det rör sig om tillsynsbeslut och inte tillståndsprövning, men avstyrker ändå förslaget i sin nuvarande form. I synnerhet de föreslagna definitionerna av begreppen provdrift och rutinmässig drift. Förslaget saknar konsekvensbeskrivning samt övergångsregler gällande prövning av kärntekniska anläggningar som erhållit regeringstillstånd, men som fortfarande har pågående ärenden med stegvist godkännande av Strålsäkerhetsmyndigheten. SKB kan konstatera att om föreslagna definitioner införs kommer det att påverka och försena planeringen och genomförandet av KBS-3-systemet för omhändertagande av använt kärnbränsle från de svenska kärnkraftverken.

Sammantaget avstyrker SKB huvuddelen av de förslag som lagrådsremissen innehåller. Vidare anser SKB att det för viktiga delar behövs avgörande förtydliganden. Skälen är att förslagen bedöms leda till mindre effektiva prövningar, att det förarbete som ligger till grund för lagstiftning ger en otillräcklig helhetsbild samt innehåller beskrivningar och motiv som riskerar att skapa oreda i befintlig tillståndsprövning som trots sina möjligheter till förbättring ändå fungerar, samt att det saknas konsekvensanalys av ändringar i kärntekniklagen för befintliga verksamheter.

Utvecklade synpunkter och kommentarer till förslaget

Om regeringens tillåtlighetsprövning enligt 17 kap. miljöbalken

Utöver det som framförs i remissyttrande av Vattenfall om berättigandeprövning anser SKB att formuleringen av bestämmelsen i förslagen 17 kap. 6 a § miljöbalken behöver ses över. Det är exempelvis vagt att ange ”strålskyddsperspektiv” som är en formulering som inte har sin grund i någon lagtext. I det avseende är det tydligare att anknyta till dels miljöbalkens formuleringar om att människors hälsa och miljön ska skyddas mot skador och olägenheter, dels strålskyddslagens syftesbestämmelse (1 kap. 1 §) med motsvarande formulering. Det är vidare inte anläggningen i sig som ska bedömas utan den verksamhet som ska bedrivas i anläggningen, vilket också är i överensstämmelse med strålskyddslagens reglering av verksamheter. Det behöver också förtydligas att det är joniserande strålning som är relevant i prövning av berättigande. Bestämmelsen skulle därför kunna utformas enligt följande förslag:

”17 kap. 6 a §: Regeringen får tillåta en kärnteknisk anläggning endast om verksamheten som avses i ansökan är berättigad på grund av att fördelarna med verksamheten överväger de nackdelar den medför för människors hälsa och miljön avseende skadlig verkan av joniserande strålning.”

Alternativt kan bestämmelsen skrivas med en direkt hänvisning till 3 kap. 1 § strålskyddslagen, så att det tydliggörs vilken form av berättigande det är som provas (då det finns flera). I lagrådsremissen framgår det endast av författningskommentaren.

SKB anser vidare att den föreslagna författningskommentaren till 17 kap. 6 a § miljöbalken innehåller ett flertal missuppfattningar och oklarheter som behöver korrigeras. Exempelvis kan en bedömning om berättigande för en kärnteknisk anläggning inte göras oberoende av lokalisering, och kan därför inte begränsas till att generellt omfatta en typ av anläggning. Viss vägledning om berättigandeprövning framgår av i prop. 2017/18:94 (avsnitt 6.5.1) som låg till grund för bestämmelserna om berättigande i strålskyddslagen:

”Principen om berättigande innebär att de individuella och samhälleliga fördelarna med en metod, åtgärd eller verksamhet ska överväga nackdelarna

med metoden, åtgärden eller verksamheten. Nackdelarna består i huvudsak av den ökade risk för skada på människor och miljö som strålningen medför men kan även bestå av andra nackdelar som att behöva flytta från ett område vid en evakuering efter en radiologisk nödsituation. Fördelarna består av det positiva som verksamheten eller åtgärden medför, t.ex. möjlighet att ställa rätt diagnos vid användning av röntgen eller den el som skapas med hjälp av kärnkraft. Dessa fördelar och nackdelar bör vägas mot varandra för att avgöra om verksamheten bör bedrivas eller åtgärden bör vidtas, dvs. är berättigad"

SKB anser vidare att en berättigandeprövning inte kan avse jämförelser mellan olika tekniska lösningar eller jämförelser med reaktormodeller som har jämförbar teknik, vilket anförs i förslaget till författningskommentar. Sådana jämförelser kan möjligen utgöra ett inslag vid tillämpning av de allmänna hänsynsreglerna och rimlighetssavvägningar, men berättigande är en bedömning av att nytta överstiger skada och sker inte i relation till alternativa tekniska lösningar.

Det behöver också förtydligas att anläggningar för hantering och slutförvaring av kärnavfall och använt kärnbränsle som uppkommer i en verksamhet inte har något eget berättigande utan enbart är en förlängning av berättigandet av elkraftproduktion (kärnkraftsreaktor). Frågan har exempelvis betydelse rörande avfallsanläggningar där det ur berättigandesynpunkt inte kan göras någon åtskillnad mellan en avfallsanläggning som söks som gemensam verksamhet i anslutning till en kärnkraftsreaktor eller en (central) avfallsanläggning som söks som en separat egen verksamhet.

SKB anser att det är fördelaktigt att bedömningen av det övergripande berättigandet sker i samband med tillåtlighetsprövningen då även övriga samhällsintressen vägs in. I det avseende är dock inte berättigandet något unikt utan förtydligar bara en aspekt av tillåtligheten som rör joniserande strålning. Det bör därvid framgå av författningskommentaren att frågan om berättigande inte avser någon ändring i sakförhållanden eller bedömningsgrunder, utan att det främst handlar om att fastslå att bedömningen inte ska göras på nytt i en senare prövning enligt strålskyddslagen eller kärntekniklagen.

Möjlighet till ansökan om förhandsbesked

SKB tillstyrker förslaget i 6 b § första stycket samt 6 d och 6 e §§ kärntekniklagen, men avstyrker de begränsningar som anges i föreslagna 6 b § andra stycket samt 6 c och 6 f §§ med de motiv och synpunkter som framgår av Vattenfalls remissyttrande.

Utöver det som framgår av Vattenfalls remissyttrande uppmärksammar SKB att det i 6 f § 2 anges att förhandsbesked inte är bindande om *"de förutsättningar som låg till grund för beskedet har ändrats och ändringarna har betydelse för säkerheten, strålskyddet eller kärnämneskontrollen i den kärntekniska anläggningen"*. Frågor om kärnämneskontroll och de åtgärder i konstruktion som krävs i en anläggning för genomförande av kärnämneskontroll är enligt EU-förordning (2025/974) en fråga mellan sökanden/tillståndshavaren och EU-kommissionen. Ett förhandsbesked kan därför inte vara avhängigt sådana frågor som inte åligger Strålsäkerhetsmyndigheten att bedöma och förändringar i förutsättningar för kärnämneskontrollen kan därför inte vara ett skäl till att ett förhandsbesked inte är bindande. "Kärnämneskontroll" bör därför strykas ur bestämmelsen om den kvarstår.

Stegvis kontroll och synpunkter om tillhörande begrepp

SKB är generellt positiv till att generella regler om stegvist godkännande av kärntekniska anläggningar från uppförande till rutinemässig drift införs i kärntekniklagen, då detta ger en ökad tydlighet och förutsebarhet i prövningsprocessen

i jämförelse med rådande ordning då detta hanteras via tillståndsvillkor i regeringstillståndet. Det är också positivt att det förtydligas att den stegvisa kontrollen utgör tillsynsbeslut och inte tillståndsbeslut. SKB ansluter i övrigt till de synpunkter som lämnas i Vattenfalls remissyttrande, men vill särskilt understryka att de föreslagna definitionerna av provdrift och rutinmässig drift i 2 § kärntekniklagen avstyrks med de ytterligare motiv som framgår nedan.

SKB konstaterar att det saknas konsekvensbeskrivning samt övergångsregler gällande prövningen av kärntekniska anläggningar som erhållit regeringstillstånd, men som fortfarande har pågående ärenden med stegvist godkännande av Strålsäkerhetsmyndigheten. Det rör exempelvis SKB:s anläggningar Kärnbränsleförvaret (tillståndsgiven men uppförande ej påbörjat), utbyggnad av slutförvar för kortlivat radioaktivt avfall SFR (under uppförande), utökning av Clabs lagringskapacitet till 11 000 ton använt kärnbränsle (under villkorad provdrift fram till 2029), utbyggnad av Clab med ny inkapslingsdel till Clink (tillståndsgiven men uppförande ej påbörjat). Det är därvid oklart hur förslaget påverkar dessa prövningar.

Utan klargörande anser SKB att förslaget inte kan genomföras, och eftersom förslaget om stegvis kontroll (9 a §) inte är nödvändigt att genomföra skyndsamt för att etablera ett nytt prövningsförfarande så avstyrker SKB förslaget i sin nuvarande form. En översyn kan lämpligen ske inom ramen för *”Uppdraget om att analysera, föreslå och bereda förslag till ny lag om kärnteknisk verksamhet*, KN2024/00929 som också samlat bör adressera grundläggande begrepp som används i kärntekniklagen. SKB vill därvid också påtala att det förslag till motsvarande bestämmelse som finns SOU 2019:16 (5 kap. 12 § i det förslaget) har en tydligare formulering rörande att kontrollen ska genomföras på ett *”anpassat sätt”* samt att tillsynsmyndigheten ska godkänna ett moment (steg) om förutsättningarna är uppfyllda. Förarbetet i SOU 2019:16 är också tydlig med att ordningsföljden på punkterna 1–5 i bestämmelsen är flexibel. Det är avgörande eftersom den nu föreslagna ordningsföljden kan uppfattas som att det är betydande ändringar mellan uppförande och provdrift som ska anmälas.

Det kan också noteras att genom föreslagen 9 a § 2 anges i lagen vilka ändringar som är anmälningspliktiga till tillsynsmyndigheten. Detta kan därmed uppfattas som begränsande avseende att sådana ändringar som inte är betydande inte ska anmälas. Enligt Strålsäkerhetsmyndighetens föreskrifter anmäls alla ändringar av en kärnteknisk anläggning som har betydelse för säkerheten eller strålskyddet (om ändringen påverkar de förhållanden som anges i säkerhetsredovisningen), men utan att vara föremål för stegvis kontroll. Skillnaden mellan *”betydande”* och *”har betydelse”* är i den bemärkelsen avsevärd, eftersom det förra avser omfattande ändringar som att höja en kärnkraftsreaktors termiska effekt (vilket kräver ett förnyat tillstånd). I det avseende kan 9 a § 2 och efterföljande 9 b § ses som en begränsning i tillsynsmyndighetens normgivningskompetens avseende vilka ändringar som ska anmälas. Om myndigheten ger ut föreskrifter där generella krav på anmälan ställs kan det därmed ses som att myndigheten tillför nya rekvisit för anmälan som inte har stöd i lagen. Lagstiftarens avsikt i denna fråga bör därför framgå av förarbeten till bestämmelsen, exempelvis genom att förtydliga att 9 a § 2 endast avser sådana ändringar som föranleder ändring i kärntekniska tillstånd och därför bör vara aktuella för stegvis kontroll.

Rörande föreslagna definitioner i 2 § kärntekniklagen har SKB invändningar särskilt mot definitionen av provdrift (och därmed som följd även rutinmässig drift), och anser att den inte på ett korrekt sätt speglar varken gällande praxis eller internationella rekommendationer. I lagrådsremissen anförs att vissa former av funktionsprovning kan vara av betydelse för strålsäkerheten och därför behöver omfattas av provdrift för att stå under erforderlig kontroll (s. 76). I detta avseende skiljer dock inte aktiviteter för idrifttagning och funktionsprov från aktiviteter för byggnation och installation

rörande betydelsen för strålsäkerheten, varför inte detta i sig kan vara ett skäl för att generella funktionsprover ska anses utgöra provdrift. Gränsdragningen har inte heller någon betydelse för myndighetens möjlighet till granskning, tillsyn eller inspektion i samband med funktionsprovning eftersom sådana aktiviteter kan genomföras både inom ramen för uppförande och provdrift.

Avseende tillståndsgivning, eller steg för godkännande, är den väsentliga skillnaden i stället mellan det som benämns icke-nukleär provning respektive nukleär provning, i enlighet med internationella rekommendationer i exempelvis IAEA SSG-12 "Licensing Process for Nuclear Installations" (paragraf 3.48-3.51). För en kärnkraftsreaktor benämns detta också som "kall" respektive "varm" provning, där skillnaden är om det finns kärnbränsle (eller radioaktivt material) i anläggningen när provningen genomförs. Generellt kan påpekas att inte någon aktivitet i realiteten kan ha en betydelse för strålsäkerheten förrän det finns en strålkälla eller annat radioaktivt ämne närvarande. Att säkerställa erforderlig funktionalitet bör därför betraktas som del av uppförandet (eller installationen) så att erforderlig funktionssäkerhet bekräftats innan drift inleds. Provdrift bör därför i motsats till förslaget i lagrådsremissen vara just när den "radiologiska risken" introduceras i verksamheten, dvs när kärnämne eller kärnavfall tillförs verksamheten.

Syftet med provdrift är vidare främst att bekräfta att de driftinstruktioner och ledningsrutiner som används för driften är ändamålsenliga och under provdriften kontrolleras att driften av anläggningen ur alla aspekter fungerar som planerat. Erfarenheter samlas in och det är först när ändamålsenligheten av driftsätt och tillhörande instruktioner bekräftats som en övergång till rutinmässig drift sker. För en kärnkraftsreaktor brukar det generellt innebära att minst en driftcykel, inklusive revisionsavställning med bränslebyte, genomförs innan en övergång till rutinmässig drift sker. Provdrift är i denna bemärkelse full drift, i betydelsen att verksamheten bedrivs i sitt avsedda syfte, vilket även gäller för andra kärntekniska anläggningar.

SKB kan vidare konstatera att om definitionen av provdrift införs så medför det negativ påverkan på tidsplanerna för driftstart av KBS-3-systemet, då underlag och ansökan om start av provdrift behöver tidigareläggas med upp till ett år. På grund av det omfattande arbetet med att ta fram underlag till uppdaterade säkerhetsanalyser skulle detta vara utmanande för SKB och i förlängningen riskera att fördröja driftstarten. För KBS-3-systemet planeras för en integrerad samfunktionsprovning av hanteringen från inkapslingsanläggningen Clink till Kärnbränsleförvaret med kopparkapslar utan innehåll av använt kärnbränsle. Dessa samfunktionsprovningar utgör en del av uppförandet, och det är först när kapslar med använt kärnbränsle hanteras som det är fråga om drift. Detta förfarande ligger i linje med de planer som SKB kommunicerat till Strålsäkerhetsmyndigheten i frågan och de möten som genomförts där SKB uppfattar att det råder samsyn med myndigheten om var gränsen för start av provdrift går. Detta är inte i överensstämmelse med nu föreslagna definitioner.

Enligt artikel 37 i Euratomfördraget krävs en anmälan till EU-kommissionen innan deponering av radioaktivt avfall sker. I EU-domstolens mål 187/87 finns vidare avgöranden kring tidpunkten för en anmälan enligt artikel 37 rörande att det är nödvändigt att kommissionens yttrande om anmälan kommer medlemsstaten till del innan den beviljar tillstånd om deponering av radioaktivt avfall. I detta avseende är det fördelaktigt om beslut om godkännande av provdrift sammanfaller med första deponering av radioaktivt avfall i en förvarsdel eftersom det annars skulle uppstå en diskrepans mellan kommissionens yttrande och start av provdrift. SKB och Strålsäkerhetsmyndigheten har också för utbyggnaden av SFR gjort en gemensam värdering av tidpunkt för anmälan enligt artikel 37, och ansett att den ska anpassas till

att kärnavfall tas in i utbyggda förvarsdelar vilket därmed också utgör starten för provdrift av dessa förvarsdelar.

Den definition av provdrift som lagrådsremissen föreslår är därför praktiskt problematisk, medför oklarheter om gränsdragningar om vilken funktionsprovning som skulle omfattas samt är inte lämplig som gräns för ett godkännandebeslut. SKB avstyrker därför föreslagna definitioner, och anser att det behövs ett generellt klagörande om olika begrepp i lagen och gränsdragningen mellan dessa. Detta rör inte enbart de föreslagna definitionerna utan även klagöranden om begreppet uppförande, exempelvis i förhållande till begreppen konstruktion och konstruktionsarbete, samt vad som omfattas av olika aspekter av drift (inte bara genom definitioner av provdrift, rutinmässig drift och avveckling). En översyn och klagörande om detta bör genomföras i samband med planerad översyn av kärntekniklagens upplägg. Det mest ändamålsenliga är nödvändigtvis inte att ge definitioner i lagen, utan kan vara att förarbeten tydliggör avsikten med olika begrepp som används. Avseende stegvis kontroll är det lämpligt att kontrollpunkterna anges i lagen, men den exakta gränsen för en kontrollpunkt kan behöva anpassas för olika anläggningar och förutsättningar.

Ändrad förklaring av geologiskt slutförvar

SKB har inget att invända i sak mot den föreslagna förklaringen av geologiskt slutförvar i förhållande till de slutförvar som idag finns i Sverige.

Förhållandet mellan miljöbalken och kärntekniklagen i de olika prövningarna

SKB beklagar att det förslag från kärnkraftsprövningsutredningen om att bryta kopplingen mellan miljöbalken och kärntekniklagen inte genomförs. Enligt SKB:s uppfattning är det enskilt mest uppenbara sättet att effektivisera och tydliggöra prövningarna att detta genomförs, men med utgångspunkten att övergripande frågor om joniserande strålning fortsatt prövas inom miljöprövningen och att prövningen enligt kärntekniklagen renodlas till en teknisk prövning av att den sökta verksamheten uppfyller krav på säkerhet och strålskydd. SKB ansluter i denna del till de synpunkter som framförs i remissyttrande från Vattenfall.

Som SKB framfört i tidigare remissyttranden bör hänvisningarna till miljöbalken från kärntekniklagen strykas, så att miljöbalkens bestämmelser inte tillämpas vid prövning enligt kärntekniklagen (för sådana ärenden som också prövas enligt miljöbalken) och den dubbla prövningen av frågor upphör. Särskilt hänvisningen till de allmänna hänsynsreglerna (2 kap miljöbalken) skapar oklarheter i prövningen enligt kärntekniklagen. Vidare anges i skälen till utkast till lagrådsremiss både att *”bestämmelserna i 2 kap. miljöbalken får ett annan innehåll när de tillämpas tillsammans med kärntekniklagen och strålskyddslagen och föreskrifter som meddelats med stöd av dessa lagar”* och att *”i vissa fall kan Strålsäkerhetsmyndigheten dessutom ha stor nytta av att tillämpa vissa bestämmelser i miljöbalken där det saknas motsvarigheter i speciallagstiftningen”*. Sådana uttalanden i ett förarbete är oroande eftersom de inte syftar till att klargöra eller motivera vad som ska prövas utan i stället öppnar för nya bedömningsgrunder i myndighetens prövning av tillstånd (och andra ärenden). Detta är direkta exempel på sådana otydligheter som inte får finnas i en effektiv och förutsebar process. Att ett av motiven som anförs är att det kan vara till nytta för Strålsäkerhetsmyndigheten är vidare svårt att förstå då myndigheten i delredovisningen av regeringsuppdraget (M2022/0171) angav: *”Ta bort den dubbla tillämpningen av miljöbalken, så att miljöbalken inte tillämpas vid tillståndsprövning enligt kärntekniklagen om samma verksamhet också prövas enligt balken.”*

Vidare utgår den befintliga processen för prövning i praktiken från att beslut om regeringens tillåtlighetsprövning enligt 17 kap. miljöbalken och regeringstillstånd enligt kärntekniklagen fattas vid ett och samma tillfälle, och att det vid det beslutet klargörs att miljökonsekvensbeskrivningen är komplett och godkänns. En förutsättning för att bryta den informella kopplingen mellan de båda prövningarna är att frågan om miljökonsekvensbeskrivningens är komplett avgörs vid ett tillfälle. Det rimliga alternativet till att lösa de tidsmässiga kopplingarna är att en miljökonsekvensbeskrivning inte behöver ingå i prövningen enligt kärntekniklagen, vilket uppnås på samma sätt som att undvika dubbelprövning av frågor om övergripande miljöpåverkan, d v s genom att i kärntekniklagen stryka hänvisningarna till miljöbalken (för sådana ärenden som också prövas enligt miljöbalken). En rimlig uppdelning mellan prövningarna vore att den miljöbedömning som krävs för en kärnteknisk anläggning görs inom miljöprövningen och att Strålsäkerhetsmyndigheten inom ramen för den prövningen yttrar sig till domstolen om huruvida miljökonsekvensbeskrivningen på ett tillräckligt sätt beskriver frågor om joniserande strålning. SKB anser också att detta i praktiken är en förutsättning för att ändra instansordning till att Strålsäkerhetsmyndigheten ger tillstånd enligt kärntekniklagen i stället för regeringen. Det skulle också innebära en tydlighet avseende att miljöorganisationers och allmänhetens rättigheter till insyn (och överklaganden) fortsatt tillgodoses till fullo inom miljöprövningen.

Strålsäkerhetsmyndigheten som tillståndsmyndighet enligt kärntekniklagen

SKB instämmer i att det kan finnas effektiviseringar i en ändrad instansordning, men anser att en förutsättning för en sådan ändring är att kopplingen mellan miljöbalken och kärntekniklagen först bryts enligt vad som framgår ovan. Som framförs i remissyttrande från Vattenfall är prövningssystemet heller inte moget för att flytta tillståndsgivningen för kärntekniska anläggningar från regeringen till Strålsäkerhetsmyndigheten varför SKB avstyrker förslaget under rådande förutsättningar.

Med vänlig hälsning

Svensk Kärnbränslehantering AB

Stefan Engdahl
vd